

WINDOWS AND BALCONIES

by BLADEFREGA

FERESTRE ȘI BALCOANE

Când oamenii primitivi au hotărât să construiască locuințe pe piloni, nu au făcut-o ca să se apere de animalele sălbatice, cum a vândut publicului mai târziu vreun povestitor.

Exista un alt motiv.

Femeile erau deja acolo.

Și înălțimea determina importanța.

Cu cât locuința pe piloni era mai înaltă, cu atât respectul era mai mare.

Cam ca astăzi.

În zgârie-nori, portarii ocupă parterul.

Ceilalți paznici ocupă ultimul etaj.

Cei care dețin clădirea.

Dar tocmai când părea că totul fusese lămurit, femeile au ridicat imediat o nouă pretenție.

Voiau două lucruri.

Ferestre și balcoane.

Primele, ca să vorbească cu prietenele lor și să-și facă schimb de critici.

Celelalte, ca să vorbească cu soții prietenelor lor și să fie văzute. Nu foarte diferit de astăzi.

Editurile sunt ferestrele.

Televiziunea e balconul.

Când venea vremea să cumperi o casă, alegerea etajului devenea nenegociabilă.

Și atunci când împrejurările îi sileau pe oameni să se mulțumească cu un nivel mai jos, adevărul era adesea înlocuit cu o explicație mai elegantă.

Frica de înălțime.

Una dintre acele afecțiuni din care toată lumea a reușit cumva să scoată bani.

Unii vindeau medicamente.

Alții vindeau soluții.

Mai târziu, bogăția și-a schimbat unitățile de măsură.

Vile.

Piscine.

Terenuri de golf.

Săli de sport private.

Case de oaspeți.

Heliporturi.

Și, firește, indispensabila garsonieră. Vechea forjă a gândurilor.

Locul unde se putea găsi mereu personalul potrivit pentru a te ajuta să treci peste momentele grele.

Ahahahah.

Dar această incursiune în arhitectură nu e decât un pretext.

Despre ce vorbesc eu de fapt e arhitectura sufletului omenesc.

Îndeosebi versiunea construită în interiorul unei familii.

Locul unde totul ar trebui să fie permis.

Locul unde nimic n-ar trebui să surprindă.

Și totuși, primii critici sunt adesea copiii.

Ca să înțeleagă ce anume asistă, ei caută o a doua opinie la prietenii lor.

Ca și cum ar spune:

„Îl iubim, dar sincer nu avem nicio idee ce naiba face.”

Poate fi adevărat?

E posibil?

Tocmai el, dintre toți?

Dar el nu e decât tatăl meu. Iar eu, neavând nici balcoane, nici televiziune, rămân în continuare la fereastră.

Și continui să scriu lucrurile pe care nimeni nu le așteaptă.

Pentru că, până la urmă, e tot ce am.

BLADEFREGA